

niet alleen alle begrip van dis- en compositie, van schrijven en stellen te missen, maar ook zijn eigen taal slecht of gebrekkig te kennen en niet te kunnen hanteeren, mits hij slechts in een der v r e e m d e moderne talen iets meer dan middelmatig blijkt thuis te zijn."

Het gevolg van deze regeling — prof. Muller toont het aan en bespreekt het in den breede — is dat de kennis onzer taal, en vooral de bekwaamheid zich daarin, met behoorlijke volzinnen en perioden, uit te drukken, bij de eind-examinandi in den regel droevig blijken te zijn. En het is dit deel zijner redeneering, dat ik, o.a. uit mijn bijna vijf-en-twintigjarige ervaring als redacteur van dit tijdschrift, met volle kracht kan steunen. De kennis van onze taal en de eenvoudige bekwaamheid (ik spreek niet van talent!) zich van die taal te bedienen tot uiting zijner gedachten gaan in de laatste jaren sterk achteruit. Ook bij jongeren die zich litteratoren noemen. Mij worden, door ex-leerlingen van het gymnasium, ja zelfs door gestudeerden, door meesters en doctors, opstellen ter beoordeeling gezonden, die letterlijk wemelen van stijl- en taal-fouten — fouten waaruit o.a. blijkt dat hij, of zij, die ze maakte, nooit iets aan zinsontleding heeft gedaan. (De afkeer tegen de „analyse" schijnt wèl ver te gaan tegenwoordig!) En het is mij meermalen gebleken, dat de onkunde, de onbenulligheid of de nonchalance, die uit dit soort van geschrijf naar voren komt, bij vele overigens beschaafde lieden vergoelijking ontmoet. Zij vinden het „zoo erg niet". 't Is immers toch wel zoo ongeveer duidelijk wat de man bedoelt! Zelfs bij gevallen waarin men dit laatste toe moet geven vraagt men zich toch af: is dat dus de taak waartoe onze taal is afgedaald: wel zoo ongeveer duidelijk te maken wat de schrijver bedoelt? Bestaat er geen logica van de taal meer, en geen syntaxis? Ook de brieven, die mij worden geschreven, ter begeleiding van inzendingen, zijn soms ware kakografieën. Verzen worden gepubliceerd van jonge „dichters", die zich in het allereenvoudigste proza van zulk een brief niet behoorlijk kunnen uitdrukken. Het is nog maar kort geleden dat ik een epistel ontving beginnend aldus: „Hoog WelEd. Geb. Heer" (dat is primo een leugen, zou Kegge gezegd hebben!) „Onder dank terug ontvangen de U onlangs gezonden verzen, heb ik uit het feit, dat een van deze inmiddels bij De Gids zal verschijnen, den moed durven putten, van nog liggende en gereed gekomen verzen deze verzameling u aan te bieden. Zou het u mogelijk wezen, dat u zich hieruit tot een keuze bepaalt? Gemakshalve voor u, zend ik degene, die u reeds onder het oog kwamen ter vergelijking bij."

Ik weet niet — het is waar! — of de schrijver van dezen brief een gymnasium bezocht heeft. Waaruit men misschien zou mogen opmaken dat het op andere scholen vooral niet beter is!

H. R.